

တမော

အိမ်

ဥ ဖတ် ရ

ဒီ ခိုင်း - ယ ခိုင်း

မပေါ်နေတဲ့ ကျန်း

မဖဲဝါနေတဲ့ ကျွန်း

အညာနေတော့ စပြီဗျို့။

နေ့ပူလို့ ညချမ်း တပေါင်းလသရမ်းတဲ့ ။ ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ မနက်လင်း အားကြီးဆိုရင် စောင်တောင် ခြုံရသေးတာဗျ။ နေ့လယ် နေ့ခင်းများ တော့ ရွေးတပြိုက်ပြိုက် ကျလို့ ပေါ့ဗျာ။

ယာလုပ်ငန်း မရှိပေမဲ့ ‘ရွှေတောင်ဦး’ ဘုရားပွဲအတွက် ကျုပ်တို့ မှာ မနားရတော့ပါဘူးဗျာ။ တပို့တွဲလပြည့်ကျော်ပြီ ဆိုကတည်းက ကျုပ်တို့ မှာ အစည်းအဝေးတွေခေါ်ကြ၊ တာဝန်တွေခွဲကြ၊ အလုပ်တွေ စလုပ်ကြ ပေါ့ဗျာ။

ဘုရားမှာ ငြိမ်းဆင်၊ ထုံးသင်္ကန်းအသစ်ကပ်၊ စေတီရံတွေ၊ အုတ်တိုင် တွေ ထုံးသုတ်၊ လက်ရန်းသံတိုင်တွေ ဆေးသုတ်၊ မီးတိုင်တွေ စိုက်တဲ့ သူကစိုက်၊ မီးကြိုးသွယ်တဲ့ လူက သွယ်ပေါ့ဗျာ။

ပစ္စည်းတွေက အဆင်သင့် ရှိနေတာဆိုတော့ ဘာမှ မကြာလိုက်ဘူး ဗျ။ ဒိုးပတ်ပြိုင်မယ့်လူတွေ၊ အိုးစည်ပြိုင်မယ့်လူတွေကလည်း ဒိုးတိုက်ကြ၊ အိုးစည်တိုက်ကြပေါ့ဗျာ။ ဦးရွှေရိုး ကမယ့်အဖွဲ့ကလည်း အပြိုင်အဆိုင် တိုက်ကြရောဗျ။ မြို့ကဇာတ်ကလည်း နှစ်ဇာတ်လောက် ကမှာ ဆိုတော့ ဇာတ်ရုံကလည်း ဆောက်ရသေးဗျ။

ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ဆယ့်ငါးရက်လောက်ကြာတော့ ရွှေတောင်ဦး ဘုရားပွဲ ကွင်းကြီးမှာ ဇာတ်ရံတွေ၊ ဆိုင်ခန်းတွေ၊ ခြင်းလုံးပြိုင်မယ့်နေ ရာ၊ ဘောလုံးပွဲလုပ်မယ့် နေရာတွေလည်း အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီပေါ့ဗျာ။ တ

ပေါင်းလဆန်း တစ်ရက်နေ့ကစပြီး ဘုရားပွဲ ကျင်းပတာဗျ။

ဒါပေမဲ့ တပို့တွဲမှာ ကတည်းက စသလိုဖြစ်နေတာပါဗျာ။ အရပ်ဇာတ်တွေက တပို့တွဲမှာ ကတည်းက စနေကြပြီ။

ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောတာပေါ့ဗျ။ ရွှေတောင်ဦးဘုရားပွဲက တစ်လလောက်ကို စည်တာလို့ ။

ကျုပ်တို့ လည်း နှစ်စဉ် လုပ်နေကျဆိုတော့ ကျွမ်းကျင်နေကြပြီပေါ့ဗျာ။ လူကတော့ ပင်ပန်းသားဗျ။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်း ပျော်နေကြတာဗျ။

ကျုပ်အဘနဲ့ အမေတောင် အိမ်မှာ နေကြတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ဘုရားဆွမ်းတော်ကြီးကပ် အဖွဲ့နဲ့ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်အဖွဲ့မှာ နှစ်စဉ် ပါကြရတာ။

ကျုပ်က သာသန့အလံထူဖို့ ကျန်နေတဲ့ နေရာတွေမှာ အလံတိုင်တွေ လိုက်စိုက်နေတာဗျ။ ထနောင်းကုန်း ဘုရားပွဲဆိုလို့ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းသားတွေချည်း လုပ်ကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းကလူတွေပါ အဖွဲ့တွေထဲမှာ ပါကြတာ။

အခုလည်း သာသန့အလံတွေ ကျုပ် လိုက်ထူနေတာ၊ ဘန့်ဘွေးကုန်းက သိန်းဇော်တို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဗျ။

"ဟေ့ကောင် တာတေ၊ ငါ့မှာ မင်းကို ရှာလိုက်ရတာကွာ၊ ငါတို့ အိမ်က နွားညိုကြီး တောထဲပျောက်သွားလို့ ရှာရသလိုပါပဲလား တာတေရာ"

သိန်းဇော်တို့ ညီအစ်ကိုရော ကျုပ်ရော လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အုတ်လှေကားထစ်တွေကို နင်းတက်လာတဲ့ ခါးကြီးကိုင်းကိုင်းနဲ့ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ကိုစံအေးကြီးဗျ။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့

လှမ်းပြောလိုက်တာဗျ။ ကိုစံအေးကြီးကတော့ လူကလည်း ကလန်ကလား၊ အသံကလည်း အော်ကျယ် အော်ကျယ်နဲ့ ဗျ။

"ဟား ဟား ဟား ဟား ကိုကြီးစံအေးရာ ခင်ဗျားပြောလိုက်မှ ဖြင့်တာတေတောင် နွားဖြစ်တော့မလို့ပဲ၊ ခင်ဗျားကတော့"

"ဟာ၊ ငါက အဲဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တာတေကို ရှာရခက်တာ ပြောတာပါ သိန်းဇော်ရာ"

လူက ပြုံးဖြဖြကြီးလုပ်ပြီး ပြောနေတာဗျ။ ကိုကြီးစံအေးက ကျုပ်တို့ကိုတွေ့ရင် သူ့ညီတွေလိုပဲ အမြဲစနေကြဗျ။

"ကိုကြီးစံအေး ရွှေတောင်ဦးဘုရား လာဖူးတာလား"

သိန်းဇော်ညီ သိန်းတင်က ကိုစံအေးကြီးကို လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်တာဗျ။

"အေးပေါ့ သိန်းတင်ရာ၊ ဘုရားလည်း ဖူးရင်း နွားလည်း ရှာရင်း အဲ..ဟုတ်ပါဘူး၊ တာတွေလည်း ရှာရင်းပေါ့ကွာ"

ကျုပ်ကို ထပ်စသေးတာဗျ။ ပြီးတော့မှ ဘုရားကို ဦးချတယ်။ ခဏနေတော့မှ ကျုပ်တို့ အလံတိုင်တွေစိုက်နေတဲ့ ဆီကို ဆင်းလာတာဗျ။

"ကိုကြီးစံအေး၊ ကျုပ်ကို လာရှာတာ ဘာကိစ္စရှိလို့ တုံး"

"တို့ အိမ်မှာ မင်းဆရာကြီး ဘိုးလူပေ ရောက်နေလို့ ကွ၊ ကြည့်ရတာတော့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ရှိနေပုံပဲ၊ မင်းကို ခေါ်ပေးပါဆိုလို့ ငါ ထွက်လာခဲ့တာ။ ဒီရောက်တော့ မင်းကို လိုက်ရှာတာ နဲ့နေပြီ။ ရွာဦးကျောင်းမှာ ရော ဘုရားပွဲကွင်းကြီးထဲမှာ ရော လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွေမှာ ရော နဲ့နေပြီကွ"

ကျုပ် သိန်းဇော်တို့ ညီအစ်ကိုကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ထားခဲ့ရတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဘိုးလူပေကတော့ ပိန်လည်း မပိန်၊ ဝလည်း မဝဘူးဗျ။ အရင်အတိုင်းပဲ။ ကျုပ်ကိုမြင်တော့ ပြုံးပြတယ်။

"မောင်တာတေ နေကောင်းရဲ့ လားကွဲ့။"

"ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးရော ကျန်းမာရဲ့ လား။"

"ကျန်းမာပါတယ် မောင်တာတေ၊ နို့ မောင်တာတေရဲ့ မိဘများ ရော နေထိုင်ကောင်းကြရဲ့ လားကွဲ့။"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ အဘရော အမေရော နေကောင်း ကြပါတယ်"

"အေး အေး၊ ကျန်းမာကြပါစေကွယ်၊ ကျန်းမာကြပါစေ"

"ဆရာကြီး အခုလို ဗြုန်းစားကြီး ရောက်လာတော့ အကြောင်းထူးများ ရှိနေလို့ လား။"

ကျုပ်မေးလိုက်တော့ ဘိုးလူပေက သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးလေး တင်းသွားတယ် ဆိုရုံလောက် ပြုံးလိုက်တယ်။

"ကိစ္စရှိတယ် မောင်တာတေ၊ ကိစ္စက ဒီအနီးအနားမှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ခရီးထွက်ရမှာ ၊ ခရီးကလည်း ဝေးတယ်ကွဲ့၊ ဆလုံလူမျိုးတွေရှိတဲ့ ဒေသကို သွားရမှာ မောင်တာတေရဲ့ "

"အဲဒီဒေသမှာ ပညာသည် ဆိုးတွေ ရှိနေလို့ လား ဆရာကြီး"

"ဟာ ... မဟုတ်ဘူး ကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဒီတစ်ခါ သွားမယ့်ခရီးက ပညာသည် နှိမ်နင်းမယ့်ခရီး မဟုတ်ဘူး ၊ ဆရာကြီးရဲ့ ကိစ္စပါ။

ဆရာကြီး ပညာစခန်း ထပ်တက်ရမယ့်ကိစ္စပါ"

"ဪ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်က ဆရာကြီးကို ဘာများ အကူအညီ ပေးရမှာ တုံး ဆရာကြီးရဲ့ "

"ဒီလိုကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ စောစောက ကျုပ်ပြောတဲ့ ဆလုံတွေနေ တဲ့ ဒေသမှာ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်း ရှိတယ်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ ပေါ့ကွယ်၊ အဲ ဒီကျွန်းကြီးပေါ်မှာ နေမထိတောင်လို့ ခေါ်တဲ့ တောင်ကြီးတစ်တောင် ရှိ တယ်"

"ဗျာ၊ နေမထိတောင် ဟုတ်လား ဆရာကြီး၊ နေမထွက်လို့ လားဗျ"

"နေကတော့ ထွက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတောင်ပေါ်ကို နေရောင် လုံးဝ မကျဘူးကွဲ့၊ အေး တစ်နှစ်လုံးမှာ တပေါင်းလပြည့်နေ့ တစ်ရက်ပဲ မွန်း တ ည့် ချိန် မှာ ဆယ်မိနစ်လောက် နေရောင်ကျတယ်။ ပြီးရင် ပြန်မှောင်သွားရောကွဲ့၊ တစ်နှစ်လုံး နေရောင်မထိုးတော့ ဒီတောင်ပေါ်မှာ ပေါက်တဲ့ အပင်တွေကအစ ထူးထူးခြားခြား အပင်တွေ ပေါက်တာကွဲ့၊ နွယ်ရှင်ကြီးတွေတောင် ရှိတယ်"

"ဗျာ၊ နွယ်ရှင် ဟုတ်လား ဆရာကြီး"

"ဟုတ်တယ်ကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ နေမထိတောင်ကြီးက မတ်မတ်ကြီးဆိုတော့ ဒီအတိုင်းတက်ရင် တောင်ထိပ်ကို ရောက်ဖို့ က မ လွယ်ဘူး၊ လပြည့် လကွယ်နေ့တွေမှာ တောင်ပေါ် ကဆင်းလာတဲ့ နွယ် ရှင်ကြီးတွေကို စီးပြီးလိုက်မှ တောင်ထိပ်ကို ရောက်တာကွဲ့။"

"ဆရာကြီးတော့ အဲဒီဆလုံကျွန်းကြီးကို ရောက်ဖူးတယ် ထင်တယ်"

ကျုပ်က တွေးပြီး ပြောလိုက်တော့ ဘိုးလူပေက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်ဗျ။

"ကျုပ် မောင်တာတေ အရွယ်တုန်းက ကျုပ်ရဲ့ မွေးစား အဖေလည်း ဟုတ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ဆရာလည်း ဟုတ်တဲ့ ပထမဆရာပွားကြီးနဲ့ တစ်ခေါက် ရောက်သွားဖူးတယ်။ ဒီတုန်းက အခု ကျုပ် တက်မယ့် ပညာစခန်းကို ကျုပ်အဘ ဆရာပွားကြီး တက်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်တက်ရမယ့် အလှည့်ရောက်ပြီ မောင်တာတေ၊ ဒီတော့ မဖြစ်မနေ ကျုပ်သွားရမယ်၊ သွားရမှာ ကလည်း အခုလာမယ့် တပေါင်းလပြည့်နေ့ အမိ သွားရမှာ ၊ အဲဒီနေ့မှာ ကျုပ်က ပညာစခန်းတက်ရမှာ ကွဲ့၊ အဲဒါ မောင်တာတေ ကျုပ်နဲ့ ဆလုံကျွန်းကြီးကို လိုက်ခဲ့ပြီး ကျုပ်ကို အကူအညီပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်လို့ ပါကွယ်"

ကျုပ် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ဆရာကြီး ဒေါက်တာမင်းအောင်တို့ ၊ ဆရာစိုင်းနွဲ့ဖတို့ နဲ့ တောင် ယိုးဒယားနယ်စပ်အထိ ကျုပ် လိုက်ခဲ့ဖူးတာပဲဗျာ။ ပင်လယ်ဖျား သွားရတော့ရော ဘာကြောက် စရာရှိလို့ တုံး။ နောက်ပြီးတော့ ဘိုးလူပေလို အထက်လမ်းဆရာ စစ်စစ်၊ လူသူ တော်ကောင်းကြီး တစ်ယောက် ပညာစခန်းတက်မယ့် ကိစ္စမျိုးကို ကူညီ ခွင့်ရတာပဲ၊ ကျုပ်အတွက်က ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်နေပြီပေါ့ဗျာ။ အဘနဲ့ အမေကလည်း ကျုပ် ခွင့်တောင်းရင် ရမှာ ပါ။ ဒီတော့ ဘိုးလူပေကို တစ်ထိုင်တည်းပဲ ကျုပ် ကတိပေး လိုက်တော့တယ်ဗျာ။

"အဘနဲ့ အမေကို ခွင့်တောင်းပြီး ကျုပ်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် ဆရာကြီး"

ကျုပ်စကားကို ကြားတော့ ဘိုးလူပေ တော်တော်ကို ဝမ်းသာသွားတာဗျ။

"ဟာ ဒါဆိုရင် နေရာကျပြီပေါ့ မောင်တာတေရာ"

ကျုပ်က အဘနဲ့ အမေကို ခွင့်တောင်းတော့ ခွင့်ပြုတယ်။ ဒီတစ်ခါက အဘနဲ့ အမေတင် ခွင့်တောင်းရတာ မဟုတ်ဘူး လေဗျာ။ ဘုရားပွဲ ကျင်း

ပတဲ့ ကော်မတီကိုပါ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ခွင့်တောင်းရတာဗျ။ ကျုပ် တာဝန်ယူထားတဲ့ ကိစ္စတွေကို တခြား တစ်ယောက်နဲ့ အစားထိုးရ တော့မှာ ပေါ့ဗျာ။

ဘန့်ဘွေးကုန်းရော၊ ထနောင်းကုန်းရောက လူကြီးတွေ တော်တော် များများက ဘိုးလူပေကို သိထားကြတာလေဗျာ။ ဒီတော့လည်း ခွင့်ပြုကြတာပေါ့။ ကျုပ် လူဖြစ်ကတည်းက ဒီတစ်ခါပဲ ရွှေတောင်ဦးဘု ရားပွဲနဲ့ လွဲဖူးတာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် တွေးကြည့်တယ်လေ၊ ရွှေတောင်ဦး ဘုရားပွဲက နောင်လည်း နှစ်တိုင်း ရှိမှာ ပဲလေဗျာ။ ဘိုးလူပေလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပညာစခန်းတက်ဖို့ က ဒီတစ်ခါပဲ အချိန်ကိုက်လုပ်ရမှာ ။

ဘိုးလူပေလို လူသူတော်ကောင်း အထက်လမ်း ပညာရှင်ကြီးတစ် ယောက် ရှိနေရင် ဟောဒီလောကကြီးမှာ စုန်းတွေ၊ ကဝေတွေ၊ အောက် လမ်းပညာသည် တွေ တော်တော်များများကို နှိမ်နင်းပစ်လို့ ရတယ်လေ ဗျာ။ ဘိုးလူပေကို ကျုပ် မဖြစ်မနေ ကူညီရမှာ ဗျ။

မှတ်မှတ်ရရပါပဲဗျာ။

ကျုပ်နဲ့ ဘိုးလူပေ ရွာကထွက်တော့ တပေါင်းလဆန်း တစ်ရက်ဗျ။ ဆုတ်တစ်ရက်၊ ဆန်းတစ်ရက် ခရီးမထွက်ရဘူးလို့ ကျုပ်တို့ ရွာက လူကြီးတွေ ပြောလေ့ရှိတဲ့ အကြောင်း ကျုပ်က ဘိုးလူပေကို ပြောပြ တော့ ဘိုးလူပေက ရယ်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

"ဒါတွေက ရွာခလေ့၊ ရပ်ခလေ့ အယူအဆတွေပါ မောင်တာတေရ ယ်၊ လူတွေကိုကယ်ဖို့ လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စမှာ ပြဿဒါးတို့၊ ဝါရမိတ္တုတို့၊ ရက် ယုတ်မာတို့ ၊ ရက်ကြမ်းတို့ ဆိုတာ မရှိပါဘူးကွယ်။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ ရက်ရာဇာတွေချည်းပါပဲ"

ဘိုးလူပေရဲ့ စကားကို ကျုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကျုပ်နဲ့ ဘိုးလူပေ ဘိတ်စက်လှေကြီး တစ်စီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ စီးတဲ့ စက်လှေရဲ့ နာမည်က ‘ငွေပင်လယ်’တဲ့ ဗျ။ ပင်လယ်ထဲမှာ တစ်ညအိပ်ပြီးတော့မှ ဘိုးလူ ပေက ကျုပ်ကို မေးတယ်။

"မောင်တာတေ လှိုင်းတွေ ဘာတွေ မမူးဘူးလား"

"ဟာ မမူးဘူး ဆရာကြီးရဲ့ ၊ ကျုပ်က ကျုပ်တို့ ရွာက ကိုဆိတ်ဖွားနဲ့ ပင်လယ်ခရီး သွားဖူးပါတယ်"

"ဟေ၊ ဟုတ်လား၊ ဟန်ကျလိုက်တာကွယ်၊ ကျုပ်က မောင်တာတေ ကို ခေါ်သာလာခဲ့ရတာ မောင်တာတေက အညာသားလေးဆိုတော့ ပင်လယ်ခရီးမှာ လှိုင်းတွေ ဘာတွေများ မူးနေမလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ၊ နို့မောင်တာတေ ရေတွေဘာတွေရော ကူးတတ်ရဲ့ လားကွဲ့"

"ကူးတတ်တယ် ဆရာကြီး၊ ကျုပ် ရေလည်း ကောင်းကောင်း ငုပ်နိုင်တယ်"

"ဟေ၊ မောင်တာတေက အညာသားသာဆိုတယ် အာဂ လူပေပဲကွဲ့"

"ကျုပ် ဆရာစိုင်းနွဲ့ဖတို့ ဆရာကြီး ဒေါက်တာမင်းအောင်တို့ နဲ့ ‘ကန်တော်ကဝေမ’ လိုက်တုန်းက ရေအောက်မှာ မိကျောင်းနဲ့ သတ်ခဲ့ရဖူးတယ် ဆရာကြီးရဲ့ "

"ဪ၊ မောင်တာတေ မင်းဟာ ကျုပ်ထင်ထားတာထက်ကို အရာရောက်နေတဲ့ လူပါလား၊ မင်းဆရာနွဲ့ဖလက်ပေါ်မှာ ကျုပ်ကြီးခဲ့ရတာကွဲ့ ၊ ကျုပ်ကို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို ထိန်းကျောင်းခဲ့တာ၊ ကျုပ် ဆရာနွဲ့ဖကို မကြာမကြာ သတိရပါ တယ် မောင်တာတေရယ်"

ကျုပ်တို့ ဘိတ်ကိုရောက်တော့ ဆရာကြီး ဘိုးလူပေက

ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကို သွားတယ်။
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးကို ဝတ်ဖြည့်လိုက်ကြတော့ ဆရာတော်ကြီး
က ဘယ်သူ တွေတုံးလို့ မေးတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ဆရာတော်ကြီး
က သက်တော် ခြောက်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘိတ်
သံဝဲဝဲနဲ့ ဘိုးလူပေကို ပြောဆိုနေတဲ့ ပုံက သက်တော်ကိုးဆယ် လောက်
ရှိနေတဲ့ ပုံစံမျိုးဗျ။

"တပည့်တော် မောင်လူပေပါဘုရား"

ဆရာတော်ကြီးက သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေပေါ်မှာ လက်ကာပြီး
အားပြုကြည့်နေရတာဗျ။

"ဟေ၊ မောင်လူပေ ဟုတ်လား၊ ဒကာပွားကြီးရဲ့ သားလား"

"ဟေ၊ ကြည့်စမ်း၊ မင်းအဘ ဆရာပွားကြီးရော ရှိသေးလားဟဲ့ မော
င်လူပေရဲ့ ၊ ကြည့်စမ်း မင်းတောင် ဒီအရွယ်ရောက် နေပါရောလား"

"အဘက ရှိတော့ ရှိပါတယ်ဘုရား၊ ဒီမှာ မဟုတ်ဘူး ဘုရား"

"ဪ၊ သိပြီ၊ သိပြီ၊ မောင်လူပေ၊ နို့ ဘိတ်ကို ဘာကိစ္စလာတုံးကွဲ့"

"တပည့်တော်ရဲ့ ဖခင် ဆရာပွားကြီးတုန်းကလိုပါပဲ ဘုရား၊
ဆလုံကျွန်းကြီးကိုသွားပြီး ပညာစခန်းတက်ဖို့ ပါဘုရား"

"ဪ... ဪ ဒကာပွားကြီးသားကလည်း တယ်မခေပါလားကွ၊
အေး၊ အေး၊ ဒီကိစ္စ ဆိုရင်တော့ ဘဘုန်း စီစဉ်ပေးရမှာ ပေါ့ကွယ်၊ ကဲ ကဲ
နားလိုက်ကြဦး"

ဆရာတော်ကြီးက သူ့ဘေးမှာ ချထားတဲ့ ကြေးခေါင်းလောင်းလေး
ကို ယူပြီး ခေါက်လိုက်တယ်။

"ကလင်၊ ကလင်၊ ကလင်၊ ကလင်"

ခေါင်းလောင်းသံ ဆုံးတာနဲ့ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး ရောက်လာတယ်။

"ဟဲ့ ရေဝတ၊ ဒီဧည့်သည် တွေကို ဟိုဘက်က ထားဝယ် ကျောင်းဆောင်မှာ တည်းဖို့ ခိုဖို့ လုပ်ပေးလိုက်ကွဲ့၊ အစားအသောက်တွေလည်း ဂရုတစိုက် ကျွေးပါကွဲ့၊ ပြီးရင် ကပ္ပိယကြီးကို ဘဘုန်းဆီ လွှတ်လိုက်စမ်း မောင်ပဉ္စင်း"

"မှန်ပါ့ဘုရား၊ ကပ္ပိယကြီးကို လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်ဘုရား"

ဦးပဉ္စင်း ဦးရေဝတနောက်ကို ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ် လိုက်လာခဲ့တယ်။ ဦးပဉ္စင်း ဦးရေဝတက ကျုပ်တို့ အိပ်ဖို့ အိပ်ရာတွေ ပြင်ဆင်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျောင်းကြီးရဲ့ အောက်ထပ်မှာ ထမင်းကျွေးတယ်။ ထားဝယ် ကျောင်းဆောင်ကြီးက ဆွမ်းစားဆောင်ကြီးဗျ။

ကျုပ်တို့ နေ့လယ်ဘက် တစ်ရေးတမော အိပ်လိုက်တယ်။ ညနေစောင်းတော့ ဆရာတော် ခေါ်ခိုင်းလို့ ကျုပ်နဲ့ ဘိုးလူပေနဲ့ ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးတဲ့ မှန်ကျောင်းလေးကို လာခဲ့ကြတယ်။

"မောင်လူပေ ဒီနေ့က ဆယ့်သုံးရက်ဆိုတော့ မနက်ဖြန်ခါ ဆလုံကျွန်းကို အရောက်သွားရမှာ မဟုတ်လား၊ ဒါမှ လပြည့်နေ့မှာ ပညာစခန်း တက်ရမှာ ပေါ့"

"မှန်ပါ့ဘုရား၊ လပြည့်နေ့မှာ ပညာစခန်း တက်ရမှာ ပါ ဘုရား"

"အေး အေး၊ ဟောဒီက ကပ္ပိယကြီးက အားလုံးစီစဉ်နေပြီ"

ကျုပ်ရော ဘိုးလူပေရော ကျုပ်တို့ နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကပ္ပိယကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

သျှောင်ထုံးကြီး တစောင်းထုံးထားတဲ့ အသားညိုညိုနဲ့ ကပ္ပိယကြီးက ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီကြီး ဝတ်လို့ ဗျ။

ကျုပ်တို့ ကို ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

"ကဲ ကပ္ပိယကြီး၊ မောင်လူပေတို့ ကို ပြောပြလိုက်ပါဦး"

"ကျုပ် အားလုံး စီစဉ်ထားပါပြီ ဘိုးလူပေ၊ ပထမပွဲ အတွက် ငှက်ပျောဆယ်ဖီး၊ ကျွန်းပိုင်ရှင်မအတွက် ငှက်ပျောသုံးဖီး၊ ပြီးတော့ အုန်းသီးနှစ်လုံး၊ ကွမ်း၊ ထုံး၊ ကွမ်းသီး၊ ဆေးရွက်ကြီး၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်၊ ရှန်ပန်းစအဖြူ၊ အနီ၊ မီးခတ်ပါမကျန် သောက်စရာရေ၊ စားစရာရိက္ခာ အားလုံး စီစဉ်ထားပါတယ်။ မနက်ဖြန် ခုနစ်နာရီတိတိမှာ ရေဆိပ်ကို ဆင်းရပါမယ်။ အဲဒီမှာ ဆလုံလှေတစ်စီး အဆင်သင့် စောင့်နေမယ်၊ ဆလုံကျွန်းကြီး အရောက် သူတို့ ပို့ပေးပြီး တောင်ပေါ်အထိ ဆလုံနှစ်ယောက်က လိုက်ပို့ပေးကြလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် သူတို့ လှေက နေပြန်စောင့်နေလိမ့်မယ်။ ဘိုးလူပေတို့ ပြန်ရောက်လာတော့မှ လှေနဲ့ ဘိတ်ကို ပြန်ခေါ်လာကြလိမ့်မယ်"

"ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် ကပ္ပိယကြီးရယ်"

ဘိုးလူပေက ကပ္ပိယကြီးကို ရိုရိုသေသေ ပြောလိုက်တာဗျ။ ကပ္ပိယကြီးကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

ဆရာတော်ကြီးကတော့ ဘိုးလူပေကို မိန့်တယ်။

"မောင်လူပေ ပညာစခန်း အတက်လမ်းဆိုတာ အင်မတန်မှ အဖျက်ကြမ်းတတ်တယ်ကွဲ့၊ အစစအရာရာ သတိမလစ်စေနဲ့ ၊ မနက်ဖြန် အရုဏ်တက်မှာ ကျုပ်ဆီကနေ သီလယူသွားကြ၊ နေမထိတောင်ပေါ်မှာ သီလလုံအောင်ထိန်းပြီးနေ၊ လုပ်စရာရှိတာကို တ

စံဆင့်ချင်း အဆင့်မကျော်အောင် လုပ်ပေတော့ မောင်လူပေ၊ ဒီရုပ်၊ ဒီခန္ဓာ၊ ဒီအသက်နဲ့ ပဲ ဘာဘုန်းဆီကို ပြန်ရောက်လာပါစေဗျာ"

"မှန်လှပါဘုရား"

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဆုတောင်းစကားကို ကြားတော့ ကျုပ် တော်တော် လန်းသွားတာဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ဘိုးလူပေ ထားဝယ်ကျောင်းဆောင်ကို ပြန်ရောက်တော့ ကျုပ်က ဘိုးလူပေကို ဆရာတော်ကြီး အကြောင်း မေးတယ်။

"မောင်တာတေ၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သက်တော် ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ ထင်သလဲ"

"သက်တော် ခြောက်ဆယ်လောက်လို့ ထင်တယ် ဆရာကြီးရဲ့ "

ဘိုးလူပေက ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ပြောတယ်။

"သက်တော် ရာကျော်နေပြီ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ တစ်ရာငါးဆယ်လောက် ရှိပြီထင်တယ်"

"ဗျာ၊ ဟုတ်လား ဆရာကြီး၊ ပြီးတော့ ဆရာကြီး လုပ်မယ့်ကိစ္စတွေကို ဆရာတော်ကြီးက အားလုံး သိနေတာဗျ၊ ဆရာကြီး ဘာမှ မစီစဉ်ရဘဲ ဆရာတော်ကြီးက အဆင်သင့် စီစဉ်ပေးထားတယ်"

"ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ ဆလုံကျွန်းလို့ ခေါ်တဲ့ မဖဲဝါကျွန်းမှာ ပညာစခန်းတက်ဖို့ အတွက် ဝင်ပေါက်က ဒီက စရတာကွဲ့၊ ဆရာတော်ကြီးက လက်ခံပြီး စီစဉ်လွှတ်လိုက်မှ နေမထိ တောင်ပေါ်ကို တက်လို့ ရတာ၊ ဒီဒေသက ဆလုံတွေဟာ နေမထိ တောင်ပေါ်ကို ဘယ်သူမှ မတက်ဝံ့ကြဘူး။ ဆရာတော်ကြီး သွားခိုင်းမှ သွားကြတာ၊ အခုလည်း ကျုပ်တို့ ကို လိုက်ပို့မယ့် ဆလုံတွေက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အမိန့်နဲ့ မို့

လို့ လိုက်ပို့ကြမှာ "

"နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့ ၊ စောစောက ဆရာကြီး ပြောလိုက်တာ မဲဝါ ကျွန်း ဆိုသလားလို့ "

"အေး၊ ဟုတ်တယ်လေ မောင်တာတေ၊ ဆလုံကျွန်းကြီးက မဲဝါကျွန်းလေ၊ ကျွန်းပိုင်ရှင်မက မဲဝါကွဲ့။"

"ဟာ... ဟုတ်လား၊ ဆရာကြီး"

"ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ကျုပ်တို့ တွေ ဒီပညာစခန်းတက်ဖို့ အတွက် မဲဝါရဲ့ အကူအညီကို အများကြီး ယူကြရတယ်။ မဲဝါကိုလည်း ပွဲတစ်ပွဲသက်သက် ပေးရတာကွဲ့။"

"ဪ... လက်စသတ်တော့ ဒီကျွန်းကြီးက မဲဝါနေတဲ့ ကျွန်းကြီးကိုး"

"ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ နေမထိတောင်ပေါ်မှာ မဲဝါနေတဲ့ ဂူကြီးရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတွေက အဲဒီဂူကို လုံးဝမသွားရဘူး"

"ဟင်၊ ဒါဆိုရင် သင်္ချိုင်းတွေကို စောင့်ရှောက်တဲ့ မဲဝါက တခြား မဲဝါတစ်ယောက်လား ဆရာကြီး"

"ဟာ မဟုတ်ဘူး ကွဲ့၊ သူပဲ မောင်တာတေရဲ့ ၊ မဲဝါက ရုပ်ခွဲ နာမ်ခွဲ တွေ အများကြီး ခွဲနိုင်တယ်ကွဲ့၊ မဲဝါရဲ့ ကမ္မဇိဒ္ဓက နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး မောင်တာတေ"

"ဪ... ဒီလိုကိုး"

နောက်နေ့မနက် အရုဏ်တက်မှာ ဘိုးလူပေရော ကျုပ်ရော ဆရာတော်ကြီးဆီမှာ ကိုးပါးသီလ ခံယူကြရတယ်။ ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ် ဆရာ

တော်ကြီးကျောင်းမှာ အရုဏ်ထမင်းစားပြီး လှေဆိပ်ကို ဆင်းခဲ့ကြတယ်။
။ ဆရာတော်ရဲ့ ကပ္ပိယကြီး လိုက်ပို့တာဗျ။

ရေဆိပ်မှာ ကျုပ်တို့ ကို အဆင်သင့် စောင့်နေတဲ့ ဆလုံ လှေသမား
လေးယောက်က ကျုပ်တို့ ကို မြင်တာနဲ့ လှေထွက်ဖို့ ပြင်တော့တာဗျို့။

ညနေစောင်းတော့မှ မဖဲဝါနေတဲ့ ဆလုံကျွန်းကြီးကို ရောက်တာဗျ။
ဪ... ဒီကျွန်းမှာ မဖဲဝါ နေသတဲ့ ၊ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩသွားတာပါပဲဗျာ။
ဘိုးလူပေကိုယ်တိုင် ပြောမှ တော့ ဘယ်မှာ မဟုတ်ဘဲ ရှိမှာ တုံး။ မဖဲဝါ
က ရုပ်ခွဲ၊ နာမ်ခွဲတွေ အများကြီး ခွဲထုတ်နိုင်တယ် ဆိုပဲဗျ။

လေကွယ်တဲ့ ဘက်မှာ ဆလုံကြီးတွေက လှေကို ကပ်လိုက်တယ်။
လှေကပ်တာနဲ့ ဆလုံနှစ်ယောက်က ကျွန်းပေါ်ကို တက်သွားပြီး ထင်း
တုံးတွေ ထင်းချောင်းတွေ ထမ်းချလာတယ်။

"မောင်တာတေ မြင်လား၊ ဟိုတောင်ထွတ်ကြီးက
နေမထိတောင်ပေါ့ကွဲ့၊ မြင်လား၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ နေပူနေတုန်း ရှိသေးတ
ယ်၊ အဲဒီတောင်ကြီးပေါ်ကို ကြည့်လိုက်၊ နေရောင်ထိုးနေတာ မြင်လား"

ဟာ၊ ဟုတ်ပါရဲ့ ဗျာ၊ တောင်ကြီး တစ်တောင်လုံးက နေရိပ်နေတာဗျ
။ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းလုံး နေပူနေပေမယ့် နေမထိ တောင်ကြီးက နေရိ
ပ်နေတာဗျ။ နေရောင်ကို တစ်ခုခုနဲ့ ကွယ်ထားသလိုပဲ။ တော်တော်ကို
ထူးဆန်းတာဗျ။

"တစ်နှစ်လုံး နေမထိတော့ နေရောင်ကြောက်တဲ့ နာနာ ဘာဝတွေ၊
နတ်မိစ္ဆာတွေ၊ သွေးစုတ်ကောင်တွေ အဲဒီတောင်မှာ စုပြုံနေကြတာကွဲ့"

"ဟာ ဟုတ်လား ဆရာကြီး၊ ကျုပ်တို့ သွားလို့ အန္တရာယ်ကင်းပါ့မ
လား"

"မပူပါနဲ့ မောင်တာတေ၊ အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးတွေ အားလုံး မဖဲဝါကို မော့မကြည့်ရဲကြပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကို နှိမ်နင်းနိုင်တဲ့ ကျုပ်ကို တော့ ပညာစခန်း မတက်နိုင်အောင် ဖျက်ဆီးကြမှာ ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မကြောက်ပါနဲ့ မောင်တာတေ၊ ကျုပ်မှာ ဆေးဝါးအစုံအလင် ပါပါတယ်"

ညမှောင်စပျိုးတာနဲ့ ဆလုံတွေက မီးဖိုကြီး ဖိုတော့တာမျိုး။ ပြီးတာနဲ့ သူတို့ လှေပေါ် ပြန်တက်သွားကြတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဘိုးလူပေလည်း ပါလာတဲ့ အစားအသောက်တွေ ထုတ်ပြီး စားကြ တော့တာမျိုး။

ကျုပ်က အညာက ပါလာတဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ထုပ်ထဲက တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး ဖွာလိုက်တယ်။ ဘိုးလူပေကတော့ သူ့လွယ်အိတ်ထဲက ဆေးတံကိုထုတ်ပြီး ဗာဂျီးနီးယားဆေးဘူးကို ထုတ်တယ်။ ဆေးတံမှာ ဆေးတစ်ဆုံသိပ်ပြီး ဖွာနေတယ်။

မနက်ဖြန်လပြည့်ဆိုတော့ လက တော်တော်သာနေပြီဗျ။ ပင်လယ်ကြီးပေါ်ကို လရောင်လင်းနေတာကိုက တော်တော်ကိုလှတဲ့ မြင်ကွင်းပါဗျာ။ တာတေလို အညာသားတစ်ယောက် အတွက်ကတော့ လမင်းကြီး ထိန်ထိန်သာနေတဲ့ ပင်လယ်ညတစ်ညကို လွှတ်သဘောကျနေတာပေါ့ဗျာ။

"ကဲ မောင်တာတေရေ၊ ကျုပ် စည်းချလိုက်ဦးမယ်"

ဘိုးလူပေက မန္တန်ရွတ်ပြီး စည်းချတယ်။ စည်းချပြီးတော့မှ ပြောတယ်ဗျ။

"မောင်တာတေ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ၊ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်သာ အိပ်ကွဲ့။"

ကျွန်းကြီးပေါ်မှာ သဘာဝအတိုင်း ပေါက်နေတဲ့ အုန်းပင်တွေ၊ ချုံနွယ်တွေ လူတစ်ဖက်လောက် လူနှစ်ဖက်လောက်ရှိတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေ၊

မိုးရာသီမှာ လေမုန်တိုင်းကျလို့ လဲကျနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေကို လရောင်အောက်မှာ မြင်နေရတာပေါ့ဗျာ။

"ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း"

ကျောက်ဆောင်တွေကို ပြေးပြီးရိုက်တဲ့ လှိုင်းရိုက်သံကြီးတွေက တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ပေါ့ဗျာ။

ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ စခန်းချတဲ့ နေရာက တောစပ်မှာ လေဗျာ။ ဒီ လွတ်တဲ့ နေရာမှာ စခန်းချရတာပေါ့ဗျ။ ခဏနေတော့ ဒီတက်ပြီဗျို့။

"ဝူး...ဝုန်း"

"ဝူး...ဝုန်း"

ပင်လယ်အော်သံကြီးကိုပါ ကြားလာရတာဗျ။

‘ဝူး’ ဆိုတာက ပင်လယ်အော်သံကြီးလေဗျာ။ ‘ဝုန်း’ ဆိုတာက ကမ်းခြေကို လှိုင်းရိုက်တဲ့ အသံဗျ။

ပင်လယ်အော်သံကြီးကို နားထောင်ရင်း ကျုပ် မျက်စိတွေ လေးလာရောဗျာ။ ကျုပ် အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ တစ်ရေးမှ ကို မနိုးဘူးဗျ။

"မောင်တာတေ၊ မောင်တာတေ၊ ထတော့ကွဲ့"

ဘိုးလူပေ နှိုးမှ ပဲ ကျုပ် နိုးတော့တာဗျို့။ ညက ကျုပ် မအိပ်ခင် လရောင်လင်းနေတဲ့ ပင်လယ်ကြီးမှာ အခုတော့ နေရောင်တွေ လင်းနေပြီဗျ။

ကျုပ်လည်း ပါလာတဲ့ ရေလေးနဲ့ ပလုတ်ကျင်းပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘိုးလူပေ အသင့်ပြင်ပေးထားတဲ့ မနက်စာကို စားလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး နှစ်ဖွာ သုံးဖွာ

ဖွာလိုက်ပြီး နေမထိတောင်ကိုတက်ဖို့ ပြင်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ငှက်ပျော
သီး အုန်းသီးတွေ မျှထည့်ထား တဲ့ ပတ္တူအိတ်ကြီးနှစ်လုံးကို ဆလုံကြီးနှစ်
ယောက်က စလွယ်သိုင်း လွယ်လိုက်ကြတယ်။ ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ က
တော့ ဆေးလွယ်အိတ် တစ်ယောက်တစ်လုံး လွယ်လို့ ပေါ့ဗျာ။
ဆလုံကြီးနှစ်ယောက်က ရှေ့ကသွား၊ ကျုပ်တို့ က
နောက်ကလိုက်ပေါ့ဗျာ။

အရိပ်မဲ့ကြီး ထိုးနေသလို ဖြစ်နေတဲ့ နေမထိတောင်ကြီး ဆီကို ကျုပ်
တို့ တွေ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလို့ ပေါ့ဗျာ။

ရောက်ပြီဗျ။ တောင်ကြီးရဲ့ အခြေကိုတော့ ရောက် လာပြီ။ အို...မတ်
လိုက်တဲ့ တောင်ကြီးဗျာ။ အပေါ်ကိုတက်ဖို့ လမ်း လိုက်ရှာကြည့်တယ်။
တွေ့ကို မတွေ့တာဗျ။

ဆလုံကြီးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး ပြောကြတယ်။ သူတို့ ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျုပ်တော့ နား
ကိုမလည်တာဗျ။ ကျုပ် မှန်းကြည့်တာက ဆလုံကြီးနှစ်ယောက် တစ်ခုခု
ကို ရှာနေပုံပဲ။

"သူတို့ နှစ်ယောက် နွယ်ရှင်ကြီးတွေ ဆင်းတဲ့ နေရာကို ရှာနေကြ
တာ မောင်တာတေရဲ့ "

ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို ပြောပြတယ်။ ခဏနေတော့ ဆလုံကြီးနှစ်
ယောက်က ရှေ့ဆက် သွားကြပြန်ရောဗျ။ ကျွန်းပေါ်က တောကလည်း
ထူပါဗျာ။ ဒီကျွန်းကြီးကို လူတွေ သိပ်မလာကြတော့ သစ်ကောင်းဝါး
ကောင်းတွေမှ ပေါ့ချက်ဗျာ။ ပျဉ်းကတိုး ပင်ကြီးတွေမှ ဖြောင့်စင်းနေ
တာဗျာ။ သစ်ခွဲလိုက်လို့ ကတော့ လွှတ် ကောင်းပေါ့ဗျာ။

ဆလုံကြီးတွေက သူတို့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ အပေါ်ပိုင်း

ဗလာကျင်းပြီး အကွက်အဆင်မပေါ်တော့တဲ့ ပုဆိုးမည်းမည်းတွေ ကို ခူး
ခေါင်းလောက် ဝတ်လို့ ဗျ။

"ဝူး"

ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းက သွားနေတဲ့ ဆလုံကြီးက 'ဝူး'လို့ အော်ပြီး အချက်ပေးလိုက်တယ်။

"တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ၊ နွယ်ရှင်ကြီးတွေ ဆင်းတဲ့ နေရာကို တွေ့သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် အချက်ပေးတာ"

ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို ပြောတယ်။ ကျုပ်တို့ ရောက်သွားတော့ ဆလုံကြီးက အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေတယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ တောင်ကမ်းပါးယံမှာ ရေမြောင်းလို ချိုင့်ကြီးတွေဗျ။

"မောင်တာတေ အဲဒီချိုင့်ကြီးတွေက နွယ်ရှင်ကြီးတွေ ဆင်းတဲ့ လမ်းကြောင်းတွေလေ"

"ဟာ ဟုတ်လား ဆရာကြီး၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီနွယ်ရှင်ကြီးတွေက အသက်ရှိလို့ လား ဆရာကြီး"

"သဘာဝပါကွယ်၊ အသက်ရှိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဝေါ၊ ဝေါ၊ ဝေါ"

ဟာ၊ ဘာသံကြီးတွေတုံးဗျ။ ကျုပ် လန့်တောင်သွားတယ်။ ဆလုံကြီး နှစ်ယောက်က ဘေးကို ဆုတ်ပြေးကြတယ်။ ဘိုးလူပေရော ကျုပ်ရော သူတို့ ပြေးသလို ဝေးဝေး ပြေးကြရတာပေါ့ဗျာ။

"ဘာဖြစ်တာတုံး ဆရာကြီး"

"တောင်ပေါ်က နွယ်ရှင်ကြီးတွေ ဆင်းလာတာကွဲ့၊ မောင်တာတေရဲ့ ၊

အသာကြည့်နေ၊ ကြည့်နေ၊ အဲဒီဆလုံတွေ လုပ်သလိုသာ လိုက်လုပ်ပေ
တော့"

"ဝေါ၊ ဝေါ၊ ဝေါ"

ဟာ ဆင်း လာပြီဗျို့။ ငန်းမြွေကြီးတွေ ဆင်းလာသလား မှတ်ရတယ်
။ မည်းမည်း ရှည်ရှည်ကြီးတွေများ။ ကျုပ်ဖြင့် ကြောက်လိုက်တာ မပြော
ပါနဲ့ တော့။

"ဆရာကြီး မကြွေးကြွေးတွေများ လားဗျာ"

"ဟာ၊ မဟုတ်ပါဘူး မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဒါ နွယ်ရှင်ကြီးတွေပါ၊ ကျုပ်
အဘ ဆရာပွားကြီး ပညာစခန်းတက်တုန်းက ကျုပ် စီးဖူးပါတယ်။ နွယ်
ပေါ်ကို ဝမ်းလျားမှောက်စီးနော် မောင်တာတေ၊ လက်ကို မြဲမြဲကိုင်ထား၊
ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ၊ စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထားလိုက်"

"ဝေါ" "ဝေါ" "ဝေါ" "ဘုန်း" "ဘုန်း"

‘ဝေါ ဝေါ’ ဆိုတာက တောင်ပေါ်က နွယ်ရှင်ကြီးတွေ ဆင်းလာတဲ့ အ
သံဗျ။ ‘ဘုန်း ဘုန်း’ ဆိုတာက ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ထွာဆိုင်နှ
စ်ဆိုင်စာလောက်ရှိတဲ့ နွယ်ရှင်ကြီးတွေ မြေကြီးပေါ်ကိုကျတဲ့ အသံဗျ။
မြေကြီးပေါ်ကို ကျပြီးတော့ ရှေ့ကို နှစ်လံ သုံးလံလောက် ပြေးသွားသေး
တာဗျ။ ပြီးတော့မှ ရပ်သွားတာ။

ဟာ ပြေးပြီဗျို့။ ပြေးပြီ။ ဆလုံကြီးတွေ ပြေးပြီး နွယ်ရှင်ကြီးတွေကို
ဖက်တက်နေကြတယ်။ ကျုပ် ရေကြည့်တယ်။ အားလုံး ခြောက်ခုဗျ။ နွ
ယ်ရှင်ပင်ကြီးတွေအားလုံး ခြောက်နွယ်ဗျ။ ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်လည်း ဆ
လုံကြီးတွေ လုပ်သလို လူထွာဆိုင် နှစ်ဆိုင်လောက်ရှိတဲ့ နွယ်ကြီးတစ်ပ
င်စီမှာ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ဖက်ထားလိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ။

ခဏနေတော့ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားပြီး နွယ်ရှင်ကြီးတွေ အပေါ်ကို ပြန်တက်သွားတယ်ဗျ။ သဘာဝတရားကြီးက အံ့ဩစရာပါဗျာ။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ တော့ ဒါဟာ ပထမဆုံးနွယ်ရှင် စီးဖူးတာပဲဗျ။ နေမထိတောင်ကြီးကလည်း မတ်လိုက်တာဗျာ။ ဒီအတိုင်းသာ တက်လို့ ကတော့ အသက်အန္တရာယ်တောင် ရှိနိုင်တယ်ဗျ။

ရောက်ပြီဗျို့။ ရောက်ပြီ။ တောင်ပေါ်ကို ရောက်ပြီ။ တောင်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဆလုံကြီးနှစ်ယောက်က သူတို့ လွယ်လာတဲ့ ပတ္တမြားအိတ်ကြီးတွေထဲက အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးတွေ ထုတ် ပေးကြတယ်။ ပြီးတော့ နေရာတစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

ဟာ ကျောက်ဖျာကြီးဗျို့။ တော်တော်ကို ကျယ်တာဗျ။ ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ငှက်ပျောသီးနဲ့ အုန်းသီးတွေ ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကြီးကိုသယ်ပြီး ကျောက်ဖျာချပ်ကြီးပေါ်မှာ ပွဲတွေ ပြင်ကြတယ်။

အံ့ဩစရာပါပဲဗျာ။ ကျောက်ဖျာကြီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းစပ်မှာ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတွေဗျ။ ကျောက်တုံးကြီးတွေရဲ့ မျက်နှာပြင်က ချိုင့်ကြီးတွေ လူတွေ သေသေချာချာ ထွင်းထားတဲ့ ကျောက်ဆစ်လက်ရာလိုပါပဲဗျာ။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့မှ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ ကျောက်ဇလုံကြီးတွေဗျ။

ကျောက်ဖျာကြီးက ကျုပ်စိတ်ထင် ပြောရရင် အလျားပေ ငါးဆယ်၊ အနံပေ ငါးဆယ်လောက်ကို ရှိမယ်ဗျ။ ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း မပြောနဲ့ ၊ မြက်တစ်ပင် အမှိုက်တစ်စတောင် မရှိဘူးဗျ။ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ဒီကျောက်ဖျာ ကြီးပေါ်ကို တံမြက်စည်း လှည်းထားသလားလို့ တောင် ထင်ရတယ်။

ဆလုံကြီးတွေက တောစပ်မှာ ထင်းခြောက်တွေ သွားကောက်ပြီး

ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ လာပြီးပုံကြဲတယ်။ တစ်ခေါက်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်
ခေါက်လည်း မဟုတ်ဘူး ဗျ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထင်းပုံကြီးက လူတစ်ရပ်
လောက် မြင့် လာပြီ။ ဒီဆလုံကြီး နှစ်ယောက်ဟာ ဘာအတွက်
ထင်းချောင်းတွေ ဒီလောက်ပုံနေမှန်း ကျုပ်တွေ့လို့ မရဘူးဗျ။ ဘိုးလူပေ
ကလည်း သဘာဝကျောက်တုံး ကြီးတွေထဲက ကျောက်ဇလုံကြီးတွေထဲ
မှာ ပွဲပြင်နေတယ်။ ဘိုးလူပေ ပွဲပြင်နေတာကလည်း အဆန်းသားဗျ။ ငှ
က်ပျောက ဆယ်ဖီးဆင့်တယ်။ ပြီးတော့မှ အပေါ်မှာ အုန်းသီးတင်တယ်။

"မောင်တာတေ၊ ဒါ ပထမပွဲကွဲ့၊ ငှက်ပျောဆယ်ဖီးနဲ့ ပြင်ရတယ်"

ပထမပွဲနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကျောက်ဇလုံ တစ်ခုမှာ တော့ ငှက်ပျော
သုံးဖီးနဲ့ အုန်းတစ်လုံးပွဲဗျ။

"ဒါက ကျွန်းပိုင်ရှင်မ မဖဲဝါအတွက်ပွဲကွဲ့၊ မောင်တာတေ ဟိုမှာ လှ
မ်းမြင်နေရတဲ့ တောင်ချွန်းကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ အဲဒီတောင်ချွန်းကြီး
က အထဲမှာ ဂူကြီးကွဲ့၊ အဲဒီဂူကြီးထဲမှာ ကျွန်း ပိုင်ရှင်မ မဖဲဝါ နေတယ်။
ဘိုးလူပေ ပြတဲ့ နေရာကို ကျုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဂူပေါက်တစ်ခု
ကို မသဲမကွဲ မြင်ရတယ်။ ဒီကျွန်းကြီးကို အရပ်အခေါ်ကတော့ ဆလုံကျွ
န်းပေါ့ဗျ။ ပညာသည် တွေ၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိတာကတော့ မဖဲဝါ
ကျွန်းတဲ့ ဗျ။ ဆလုံကြီးတွေ ထင်းလာပုံတဲ့ အချိန်မှာ ဘိုးလူပေက လက်
ကာပြ လိုက်တယ်။

"ရပြီ၊ ရပြီ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီ၊ ကဲ မင်းတို့ လှေကို ပြန်
တော့ လှေကပဲ ကျုပ်တို့ ကိုစောင့်"

ဆလုံကြီးနှစ်ယောက် ဘိုးလူပေကို ထိုင်ပြီး ကန်တော့ သွားကြတယ်

။

"ကဲ မောင်တာတေ၊ ရောက်တုန်း ကြုံတုန်း ဗဟု သုတ လိုချင်ရင်

တော့ မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းပေတော့၊ ပြီးတော့ ကျုပ် ပေးထားတဲ့ ဒီဗွ
သောတအင်းနဲ့ စီရင်ထားတဲ့ သောတရေစင်ကိုလည်း နားနှစ်ဖက်မှာ လိ
မ်းထားလိုက်ကွဲ့။"

တာတေပဲဗျာ၊ ဒါမျိုးကို ဘယ်လက်လွှတ်မှာ တုံးဗျာ။ ချက်ချင်း မျက်
ကွင်းဆေးကွင်း၊ သောတရေစင်နားမှာ ဆွတ်ထား လိုက်တယ်။

ဟာ ကျုပ်မြင်ပြီဗျို့။ မြင်ပြီ။ ကြားလည်း ကြားရပြီ။ အောင်မယ်လေး
ဗျာ၊ အမြဲတမ်း မှောင်ရိပ်သမ်းနေတဲ့ နေမထိတောင်ကြီးမှာ နာနာဘာဝ
ပေါင်း ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ချီပြီး ရှိနေတာပါလား ဗျာ။
တောင်ပေါ်တွေမှာ ရော သစ်ပင်ကြီးတွေပေါ်မှာ ရော ပုံစံကလည်း မျိုးစုံ
ဗျာ။ တချို့လည်း ခေါင်းပြတ်ကြီးတွေဗျ။ တချို့လည်း သွေးသံရဲရဲနဲ့ ဗျ။
တချို့ကြတော့လည်း နည်းတဲ့ အရွယ်အစား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။
လျှာနီနီကြီးတွေ တွဲလောင်းကျလို့ ဗျို့။ အားလုံးက ဘိုးလူပေကို ဝိုင်းကြ
ညှိနေကြတာ။ ကျုပ်ဖြင့် ကြက်သီးတွေတောင် တဖျန်းဖျန်း ထရောဗျ။

ဘိုးလူပေကတော့ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်တွေပါ ထွန်းလိုက်တ
ယ်။ ပထမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ပထမ ဆယ်ဖီးပွဲကို လှူတယ်။
ကျွန်းပိုင်ရှင်မ မဖဲဝါကိုလည်း ပင့်ဖိတ်ပြီး ပွဲပေးတယ်။ ပညာစခန်းတ
က်တဲ့ နေရာမှာ အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်အောင် အနှောင့်အယှက် မရှိ
အောင် စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မေတ္တာ ရပ်ခံတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဘိုးလူပေက
ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်မှာ စည်း ဝိုင်းချတယ်။

"ကဲ မောင်တာတေ၊ ကျုပ်တော့ အလုပ်စလုပ်တော့မယ်၊ ဒီကနေ့
မွန်းတည့်ချိန်မှာ ဟောဒီတောင်ပေါ်မှာ ဆယ်မိနစ်လောက် နေပူလိမ့်မ
ယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ် ပညာစခန်းတစ်ခု တက်လိမ့်မယ်၊ ညရောက်လို့
ဒီတောင်ထိပ်ကို လရောင်လင်းပြီဆိုရင် နောက်ထပ် ပညာစခန်းတစ်ခု

တက်ရမယ်။ ဒီအတောအတွင်း ဘယ်လို အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီး
ပဲ လာလာ၊ မောင်တာတေ လုံးဝမကြောက်နဲ့ ၊ ကြောက်ပြီး ဒီစည်းဝိုင်း
အပြင်ကို ထွက်ပြေးရင်တော့ စည်းပေါက်ပြီး ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်
ယောက် မရှုမလှ ခံကြရလိမ့်မယ်ကွဲ့။"

"ဟာ ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ ဆရာကြီး၊ ကျုပ်က ထွက်ပြေးတတ်
တဲ့ လူ မဟုတ်ပါဘူး။"

"မောင်တာတေကို ကျုပ် ယုံကြည်စိတ်ချလို့ ခေါ်လာတာပေါ့ကွယ်၊
ကဲ ကျုပ် အလုပ်စပြီ"

ဘိုးလူပေက ပုတီးကြီးထုတ်ပြီး စိပ်တော့တာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ဂါ
ထာတွေ၊ မန္တန်တွေလည်း ရွတ်တယ်ဗျာ။ နေမထိတောင်ပေါ်က နာနာ
ဘာဝတွေ ဘာမှ တော့ မလုပ်ဘူးဗျာ။ ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်နေကြတယ်။ ကျုပ်
လည်း အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် လှည့်ပတ်
ကြည့်နေရတာပေါ့ဗျာ။ နာနာဘာဝကောင်ကြီးတွေ ဘာမှ မလုပ်ကြဘူး
ဗျာ။ ဒီကောင်တွေ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် ပြောဆိုနေတဲ့ အသံတွေလ
ည်း ကျုပ်ကြားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပီပီသသ ကြားရတာတော့ မဟုတ်
ဘူး ဗျာ။ ဘိုးလူပေကလည်း ပုတီးမပြတ်စိပ်နေတယ်။ မနက် ဆယ့်တစ်
နာရီထိုးတော့ ဘိုးလူပေ အလုပ်ခဏနားတယ်။

"ကဲ မောင်တာတေ၊ ကျုပ်ရော မင်းရော ဥပုသ်စောင့် ထားကြတာမို့
လား၊ မွန်းမတည့်ခင် အစားအသောက် စားထားကြစို့ကွဲ့။"

ဘိုးလူပေ အမိန့်ရှိတာနဲ့ ကျုပ်က ပါလာတဲ့ အစားအသောက်တွေ ထု
တ်တယ်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ငါးပုပ်ခြောက် မီးဖုတ်ဗျာ။ ကပ္ပိယကြီး
ထည့်ပေးလိုက်တာ မနည်းပါဘူးဗျာ။

ဘိုးလူပေ စားပြီးတော့ ကျုပ် ဆက်စားတယ်။ စားသောက်ပြီးတာနဲ့

ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာတယ်။ ဘိုးလူပေက ဆေးတံတစ် ဆုံသောက်တယ်။

"ကဲ မောင်တာတေ၊ အချိန်နီးပြီကွဲ့၊ ကျုပ် ပညာစခန်း တက်တော့မယ်၊ ဘာအဖျက်အဆီးပဲ လာလာ မကြောက်နဲ့ နော်"

"စိတ်ချပါ ဆရာကြီး"

ဘိုးလူပေ ထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်တွေက လင်းတုန်းဗျ။ ဆရာတော်ကြီး ပေးလိုက်တဲ့ ဝါဆို ဖယောင်းတိုင်ကြီးတွေလေဗျာ။

ဘိုးလူပေ မန္တန်တွေ ရွတ်ပြီဗျို့။ ဒီတစ်ခါရွတ်တဲ့ မန္တန်တွေက စောစောက ရွတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ရွတ်ဖတ်တဲ့ ဌာန်ကရိုဏ်းချင်းလည်း မတူဘူး။ စောစောက ရွတ်သလို မဟုတ်ဘဲ မာန်အပြည့် အားအပြည့်နဲ့ ရွတ်နေတာဗျို့။ ဟာ နာနာဘာဝတွေ တရွေ့ရွေ့နဲ့ ဆင်းလာကြပြီဗျို့။ ဘိုးလူပေကတော့ မျက်စိ မှိတ်ပြီး ရွတ်နေတာဗျ။

အို... သစ်ပင်တွေပေါ်ကရော၊ တောင်ကုန်းတွေပေါ်ကရော ဆင်းလာလိုက်ကြတာဗျာ။ မည်းမည်းကို လှုပ်နေတော့တာဗျို့။ နာနာဘာဝ အကောင်ပေါင်း ဘယ်နှထောင်လောက်ရှိမှန်း ကျုပ်လည်း မသိနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ။ တချို့ကလည်း တင်းပုတ်ကြီးတွေနဲ့ ဗျ။ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဆိုပေမယ့် ဟောဒီ နေမထိတောင်မှာ က အမှောင်ရိပ်ကြီး ကျနေတာဗျ။

တဖြည်းဖြည်း နီးလာကြပြီ။ ပုံစံတွေကို ကျုပ်မြင်နေရပြီ။ ကြောက်စရာကြီးတွေပါဗျာ။ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တဖျန်းဖျန်း ထကုန်ပြီဗျို့။ ဟော ကြည့်နေရင်းနဲ့ ကျောက်ဖျာ ကြီးအစပ်ကို ကပ်လာကြပြီ။ ဟော အားလုံး ရပ်သွားကြပြီဗျို့။ ကျောက်ဖျာကြီးနဲ့ ဆယ်ပေလောက် အရောက်မှာ ရပ်သွားကြပြီ။

ဘိုးလူပေကလည်း မန္တန်ကို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ရွတ်နေတာမျိုး။ ဘိုး
လူပေရဲ့ မန္တန်ရွတ်သံက နေမထိတောင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ဟိန်းနေပြီမျိုး။
။

နာနာဘာဝကောင် ထောင်ပေါင်းများစွာက ပါးစပ်ကြီးတွေဟာ၊ လက်ကြီးတွေက ကုတ်တော့ ဖဲ့တော့မယ့်ပုံစံနဲ့ မျက်လုံး နီနီကြီးတွေပြူးပြီး ကျုပ်တို့ ကို ကြည့်နေတာဗျ။

"ဟေး နေထိတော့မယ်"

ဟာ အသံကြီးတစ်သံဗျ။ တောင်ချွန်းကြီးဘက်က ထွက်လာတာ။
ဘိုးလူပေပြောတဲ့ မဖဲဝါနေတဲ့ ဂူကြီးထဲက ဖြစ်မယ်ဗျ။

နာနာဘာဝတွေ ကောင်းကင်ကို တစ်ပြိုင်တည်း မော့ကြည့်တယ်မျိုး။

။

"ဝူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ အိ၊ အိ၊ အား၊ အား၊ အား"

ဟာ ပြေးကြပြီမျိုး၊ ပြေးကြပြီ။ တောနက်ကြီးထဲကို ဝင်ပြေးကြတာဗျ။
။ ကျုပ်လည်း ဒီတော့မှ စိတ်အေးသွားတော့တာ ပေါ့ဗျ။

ဟာ လင်းပြီမျိုး၊ လင်းပြီ။ နေရောင်လင်းပြီဗျ။ ထူးဆန်း
လိုက်တာဗျ။ အမှောင်ရိပ်ကြီးကျနေတဲ့ နေမထိတောင်ကြီးပေါ်မှာ နေ
ရောင်ကြီးက ကျဲကျဲတောက် နေတော့တာဗျ။

ဘိုးလူပေရဲ့ မန္တန်ရွတ်သံကလည်း ပိုပိုပြီးကျယ်လာသလိုပဲဗျ။ ကျုပ်
ဘေးဘီကို လိုက်ကြည့်တယ်။ နာနာဘာဝကြီးတွေ တစ်ကောင်မှ ကို
မမြင်ရတာဗျ။ ဒီကောင်တွေ တစ်နှစ်မှ တစ်ခါ လင်းတဲ့ ဒီနေရောင်ကို
အထိမခံနိုင်လို့ ပြေးကြတာ ဖြစ်မယ်ဗျ။

ဟာ ဘိုးလူပေ၊ ဘိုးလူပေ၊ စက်ရောင်တွေ ထွက် လာပြီဗျို့။ မွန်းတည့်နေက ဘိုးလူပေအပေါ်ကို တည့်တည့်ကြီး ထိုးထားတာဗျ။ အဲဒီနေရောင်အောက်မှာ ကို ဘိုးလူပေရဲ့ ကိုယ်က စက်ရောင်တွေ ဖြာထွက်လာတာဗျ။

ဟာ အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ၊ အစိမ်း၊ လိမ္မော်။ အို... စက်တွေ ဆိုတာ တောက်နေတော့တာဗျ။ ဘိုးလူပေကတော့ တစ်ချက်မှ ကို မနားဘဲ မန္တန်တွေ ရွတ်နေတာဗျို့။ ဟော နေရောင်ကြီး ပျောက် သွားပြီ။ တစ်တောင်လုံး မှိုင်းခနဲ ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

"ဂူး၊ ဂူး၊ အီ၊ အီ၊ အား၊ အား"

ဟာ တောထဲမှာ ပုန်းနေတဲ့ နာနာဘာဝတွေ ပြန်ထွက် လာကြပြီဗျို့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ဘက်ကို မလာကြတော့ဘူးဗျ။

ခဏနေတော့ ဘိုးလူပေလည်း မန္တန်ရွတ်တာ ရပ်လိုက်ပြီဗျ။

"ကဲ မောင်တာတေရေ၊ ကျုပ်တော့ နေမထိတောင်ရဲ့ မွန်းတည့်နေအောက်မှာ ပညာစခန်းရဲ့ ပထမအဆင့် အောင်သွားပြီကွဲ့၊ ဒီည လမွန်းတည့်ချိန်မှာ ဒုတိယအဆင့် တက်ရတော့မယ်။ ကဲ မောင်တာတေလည်း တစ်ရေးတမော အိပ်ချေကွဲ့။"

ဘိုးလူပေရော ကျုပ်ရော ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ လဲပြီး အနားယူလိုက်ကြတယ်။ ညနေလောက် ရောက်တော့ ဘိုးလူပေက ပြောတယ်။

"မောင်တာတေ၊ ဒီည ဟောဒီတောင်ကြီးပေါ်ကို လရောင်ကျပြီဆိုတာနဲ့ ဟောဟိုက ထင်းချောင်းတွေကို စီကြရမယ်ကွဲ့၊ ပြီးရင် အဲဒီထင်းပုံကြီးထဲမှာ ကျုပ်က ဝင်ပြီး မန္တန်ရွတ်မယ်၊ ပထမဆုံး မီးခိုးလုံးကြီးတွေ

ထွက်လာတာတွေ့ရင် ဟောဒီ အင်းအနီကို ပစ်ကွဲ၊ ထင်းပုံကြီးက မီး
တွေ ဟု န်းခနဲ ထတောက်လိမ့်မယ်။ ဒီအချိန်မှာ အဖျက်အဆီးတွေ လာ
လိမ့်မယ်။ မကြောက်နဲ့ နော်၊ မောင်တာတေ ထွက်လည်း မပြေးနဲ့ ၊
စည်းပေါက်သွားတာနဲ့ ကျုပ်ကို မီးသဂြိုဟ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်"

"စိတ်ချပါ ဆရာကြီး"

"အေး၊ မီးတောက်တွေကြားက မီးတောက်နီနီကြီး ထိုးတက်လာတာ
တွေ့ရင် ဟောဒီ အစိမ်းရောင်အင်းကို ပစ်ကွဲ။"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

"အဲဒီအနီရောင်မီးတောက်ကြီး ပျောက်သွားပြီး ခဏကြာရင် မီး
တောက် မီးလျှံတွေကြားက စက်တွေ ရောင်စုံ ထွက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ဟောဒီ ‘နတ်စက်ရောင်အင်း’ကို ပစ်ပေတော့ကွဲ့။"

"စိတ်ချပါ ဆရာကြီး"

ပြောသာ ပြောရတယ်ဗျ။ ဘိုးလူပေ ပြောတာကို နားထောင်ရင်း ကျူ
ပ်ဖြင့် စိုးရိမ်လိုက်တာဗျ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်တော့လည်း ညရောက်
လာတာပေါ့ဗျ။ ဘိုးလူပေနဲ့ ကျူပ်နဲ့ လရောင်အောက်မှာ ထင်းချောင်း
တွေကို ဂူပေါက်တစ်ခုလိုဖြစ်အောင် စီကြရတာဗျ။ ဘိုးလူပေ ဝင်ဖို့ အ
ပေါက်တစ်ပေါက် ချန်ထားရတယ်။ ဒီအပေါက်ကို ဘိုးလူပေ ဝင်သွားပြီး
မှ ကျူပ်က ထင်းချောင်းတွေစီပြီး ပိတ်ရမှာ ။

ညဆယ့်တစ်နာရီမှာ ဘိုးလူပေက အဝတ်အစားလဲတယ်။ အပေါ်ဖြူ၊
အောက်အဖြူ၊ ခေါင်းပေါင်းပဝါအဖြူ ပေါင်းတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဂူတစ်ခုလို
စီထားတဲ့ ထင်းပုံထဲကို ပုတီးကြီး စလွယ် သိုင်းပြီး ဝင်သွားရောဗျ။ ကျူ
ပ်က ဘိုးလူပေ ဝင်သွားတဲ့ အပေါက်ကို ထင်းချောင်းတွေနဲ့ ပိတ်လိုက်တ

ယ်။

ထင်းချောင်းဂူထဲက ဘိုးလူပေရဲ့ မန္တန်ရွတ်တဲ့ အသံ စပြီး ထွက်လာပြီ။ လရောင်ကလည်း တောင်ထိပ်က ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်မှာ ထိန်နေအောင် လင်းလို့ ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ရဲ့ ဆေးလွယ်အိတ်ရော၊ ဘိုးလူပေရဲ့ ဆေးလွယ်အိတ်ရော တစ်ဖက်စီ စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားတာဗျ။ လက်ထဲမှာ လည်း ဘိုးလူပေ ပေးထားတဲ့ အင်းသုံးချပ်ကို အစဉ်အတိုင်းထပ်ပြီး ကိုင်ထားတယ်။

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

ဟာ အသံကြီးတွေဗျ။ ဘာသံကြီးတွေမှန်းတော့ မသိဘူး။ တော်တော်တော့ ကြောက်စရာ ကောင်းတာဗျ။ ဟော တောထဲက ထွက်လာပြီဗျို့။

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

အောင်မယ်လေးဗျာ၊ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီးတွေမှ မဟုတ်တာ။ အရပ်ကြီးတွေ ထန်းပင်လောက် မြင့်တယ်ဗျို့။ ကိုယ်လုံးကြီးတွေကလည်း ပုတ်လုံးကြီးလောက် ရှိတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အမွေး မည်းမည်းကြီးတွေ ဖုံးလို့ ဗျို့။ ပခုံးကြီးတွေပေါ်မှာ ဧရာမကျောက် တင်းပုတ်ကြီးတွေ ထမ်းထားတယ်။

အားလုံး လေးကောင်ဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ဘီလူးကြီးတွေလို့ ထင်တာပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဘက်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်ကို လာနေတာဗျ။

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

ဟာ၊ နီး လာပြီဗျို့။ နီး လာပြီ။ ဟာ၊ ကျောက်ဖျာကြီး အစပ်အထိ ရောက်လာကြပြီဗျို့။ ဟော ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်က ငှက်ပျောဆယ်ဖီး

နဲ့ ဘိုးလူပေကိုယ်တိုင် ထိုးထားတဲ့ ကန်တော့ပွဲကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။
ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှာ စုံကိုင်ထားတဲ့ ကျောက်တင်းပုတ်ကြီးကို အပေါ်
မြှောက်ပြီး ပထမပွဲကို ထုတော့မလို လုပ်နေတယ်ဗျ။ ဟာ၊ ပထမပွဲက
မီးခိုးလိုအငွေ့တွေ ထွက် လာပြီး ဘီလူးကြီးဘက်ကို လွင့်သွားတယ်။
ဟော ဘီလူး နောက်ဆုတ်သွားပြီဗျို့။ ဟော တစ်ကောင်က ကျုပ်ကို စို
က်ကြည့်ပြီး လက်ထဲက တင်းပုတ်ကြီးနဲ့ ရွယ်ထားတယ်။ ကျုပ်ဆိုတာ
ကြက်သီးတွေ တဖျန်းဖျန်းထပြီး ခေါင်းက ဆံပင်တွေတောင် ထောင်ထ
နေရောဗျာ။ ဘီလူးကြီး လေးကောင်က ကျုပ်တို့ ကို ဝိုင်းထားကြတာဗျ။

ဘိုးလူပေကတော့ မန္တန်ကို အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ ရွတ်နေတာဗျို့။
ဟော၊ လမွန်းတည့်ပြီ။

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ အီး"

ဟင်၊ ဒါ မဖဲဝါကြီး အသံပဲဗျ။ ကျုပ်သိတာပေါ့ဗျာ။ ဟော မဖဲဝါကြီး
လာပြီဗျို့။ သူ့ဂူပေါက်ကြီးထဲကနေ မီးလုံးကြီး တစ်လုံး ထွက် လာပြီး
နောက်မှာ မဖဲဝါ ပါလာတာဗျ။ လေထဲကနေ လွင့်လာတာ။ ဆံပင်ဖား
လျားကြီးနဲ့ ပဲဗျ။

"ဘုန်း"

ဟာ... ရောက်တာနဲ့ ပထမပွဲကို တင်းပုတ်နဲ့ ထုမလို့ ရွယ်တဲ့
ဘီလူးကြီးကို 'ဘုန်း'ခနဲ ရိုက်လိုက်တာဗျို့။ မဖဲဝါရဲ့ လက်ဝါးစာမိသွား
တဲ့ ဘီလူးကြီး နောက်ကို ဆုတ်ပြီး ပြေးသွားရောဗျို့။

"အုန်း"

ရိုက်ပြန်ပြီဗျာ။ ပေကတ်ကတ် လုပ်နေတဲ့ ဘီလူးကြီးရဲ့ ကျောကုန်း
ကို ရိုက်လိုက်တာဗျ။

"အုန်း"

ဟော ကျုပ်ကို တင်းပုတ်နဲ့ ရွယ်နေတဲ့ အကောင်ကို ရိုက်တာဗျ။ ဟာ ပြေးပြီဗျို့၊ ပြေးပြီ၊ ဘီလူးလေးကောင်လုံး တောင်ပေါ်က ဆင်းပြေးသွားကြပြီဗျာ။

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ အီး အီး"

မဖဲဝါကြီးလည်း လေထဲပျံတက်ပြီး သူ့ဂူပေါက်ထဲကို ဝင်သွားရောဗျ

။

ဟာ မီးခိုးလုံးကြီး ထွက် လာပြီဗျို့။ ဘိုးလူပေရဲ့ ထင်းပုံကြီးထဲက မီး ခိုးလုံးကြီး ထွက် လာပြီ။ ဘိုးလူပေ မှာ ထားတဲ့ အတိုင်း အနီရောင်အင်း ကို ကျုပ် လှမ်းပစ်လိုက်တယ်။

"ဝုန်း"

ဟာ ထင်းပုံကြီး မီးထတောက်ပြီဗျို့။ ကျုပ်တောင် နောက်ကို ဆုတ် နေလိုက်ရတယ်။ ဘိုးလူပေရဲ့ မန္တန်ရွတ်သံက ပိုပြီးတော့ ကျယ်လာတယ်။ ဒီတော့မှ ကျုပ်လည်း စိတ်အေးသွား တော့တာပေါ့ဗျာ။

ဟော မီးတောက်ကြီးတွေကြားက မီးတောက်နီနီကြီး ထွက် လာပြီဗျို့။ အို... အရောင်ကြီးက နီရဲနေတာဗျ။ ထင်းပုံကြီးရဲ့ အပေါ်ကို နှစ်လန် သုံးလန်လောက် ထိုးတက်နေတာဗျ။ ကျုပ် ဒုတိယအင်းကို ပစ်ပြီဗျို့။

"ဝုန်း"

ဟာ စက်တွေဗျို့ စက်တွေ။ မီးတောက်နီနီကြီး ‘ဝုန်း’ဆိုတဲ့ အသံကြီးမြည်ပြီး ပျောက်သွားတာနဲ့ မီးတောက်ကြီးတွေကြားက စက် ရောင်စုံတွေ ဖြာထွက်လာတယ်ဗျ။ အရောင်မှ စုံနေတာပါပဲဗျာ။ ဘိုးလူ

ပေ မှာ တဲ့ အတိုင်း ကျုပ်လက်ထဲမှာ တစ်ချပ်တည်း ကျန်နေတဲ့ နတ်စက်ရောင်အင်းနဲ့ ကျုပ် ပစ်လိုက်တယ်။

"ဝုန်း"

ဟာ မီးတောက်ကြီးပါ 'ဝုန်း'ခနဲ မြည်ပြီး ငြိမ်းသွားပြီဗျို့။ စက်ရောင်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားပြီ။ ဟော ဘိုးလူပေရဲ့ မန္တန်ရွတ်သံလည်း တဖြည်းဖြည်း တိုးတိုး လာပြီး နောက်ဆုံး ပျောက်သွားတယ်။

ဟော ထွက် လာပြီဗျို့။ ဘိုးလူပေ ထွက် လာပြီ။ ကျုပ်ဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။

"ဆရာကြီး ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်"

"မဖြစ်ပါဘူး မောင်တာတေ၊ ကျုပ် အောင်သွားပါပြီကွယ်၊ မောင်တာတေကိုရော ဟောဒီကျွန်းကြီးရဲ့ ကျွန်းပိုင်ရှင်မ မဖဲဝါကိုရော ကျုပ် ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်ကွယ်"

ဘိုးလူပေက ကျောက်ဖျာကြီးရဲ့ အလယ်မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ပထမပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရှိခိုးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ဖခင် ဆရာပွားကြီးကို ရှိခိုးတယ်။ ကျွန်းပိုင်ရှင်မ မဖဲဝါကို မေတ္တာပို့တယ်။ ပြီးတာနဲ့ အဝတ်ဖြူတွေကို ချွတ်လဲတယ်။ ဘိုးလူပေ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်ဖြူမှာ ပြာတစ်မှုန်တောင် ကပ်မနေဘူးဗျ။ မှိုင်းတစ်စလည်း မပေဘူး။

ဘိုးလူပေ အဝတ်အစား လဲပြီးတော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် နွယ်ရှင်ကြီးတွေ ရှိတဲ့ ဆီကို သွားကြတယ်။

"လပြည့်ည တစ်ညလုံးတော့ နွယ်ရှင်တွေ တောင်အောက်ကို ဆင်းဦးမှာ မောင်တာတေရဲ့ "

ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားပြီး တောင်အောက်ကို ဆင်း

နေတဲ့ နွယ်ရှင်ပင်ကြီးတွေပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက် ဖက်ထားပြီး
ဆင်းခဲ့ကြရတယ်။ ကျုပ်တို့ ကို စောင့်နေတဲ့ ဆလုံကြီးတွေလည်း ကျုပ်
တို့ လှေပေါ်ရောက်တာနဲ့ လှေစထွက်တော့တာပဲဗျ။ ဘိတ်မှာ တစ်ရက်
နေပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်တယ်။ ရန်ကုန်ကမှ ကျုပ်က ရွာကို ပြန်ခဲ့တယ်။
ဘိုးလူပေကတော့ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတာနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ပဲ နေခဲ့တော့တ
ယ်ဗျ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ ပဲ ကျုပ်ကို မျှော်နေတဲ့ အမေတို့ အဘတို့
လည်း စိတ်အေး သွားကြတော့တာပေါ့ဗျာ။ မဖဲဝါနေတဲ့ ကျွန်းကို ကျုပ်
ရောက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ
ကျုပ်ပြောမပြခဲ့ဘူးပေါ့ဗျာ။

တာတေ
